

1 9 บ ท ร ร ม

บทที่ 16 เรื่อง ฝรั่งตาม...ฉันตอบ ภาค 2 ตอนที่ 8
ช่องใจเป็นหมอรักชาติ

www.boonyapalang.com

บทที่ 16 เรื่อง ฝรั่งถาม...ฉันตอบ ภาค 2 ตอนที่ 8

ข้องใจเป็นหมอรักษาผี

ฝรั่ง : ไอยังข้องใจอยู่อย่างหนึ่ง ยังไม่ได้ถามชำมลิตเกี่ยวกับการรักษาตาให้วิญญาณ ที่อ้างบอกว่าเป็นหมอบุราณ ชำมลิตใช้วิธีอะไร ยังไง เขาถึงสามารถมองเห็นได้ ในเมื่อชำมลิตเองก็ไม่ได้เป็นหมอรักษาตาให้ใคร ช่วยบอกไอน้อยว่า ทำไมวิญญาณดวงนั้นจึงสามารถมองเห็นได้

พระอาจารย์ : ฉันไม่ได้รับการรักษาโดยการใช้ยา ฉันรักษาโดยการใช้จิต

ฝรั่ง : ชำมลิตมีพลังพิเศษในตัวหรือ

พระอาจารย์ : ไม่มีอะไรเลย ฉันมีแต่ความเข้าใจในเรื่องของกายและจิต รู้ที่มาที่ไป รู้เหตุรู้ผลว่าสิ่งที่เกิดกำเนิดจากอะไร เมื่อเข้าใจสภาวะนี้ มันก็เป็นเรื่องง่ายๆ แต่ถ้าแกอยากรู้ ก็ต้องอธิบายขบวนการ พูดกันยาว ฉันขี้เกียจเล่า เล่าไปแกก็ไม่รู้ แถมสงสัยหนักเข้าไปอีก ที่สำคัญมันเป็นเรื่องผ่านมาแล้ว นำเอามายืนยันไม่ได้ ฉันจะกลายเป็นผู้ที่ขี้โม้ไปเปล่าๆ

ฝรั่ง : ไม่เป็นไร โม่มาหะะ ไออยากฟัง ไออยากรู้สาเหตุ ว่าคนเราสามารถรักษาผีได้ยังไง ยาก็ไม่ต้องใช้ เครื่องไม้เครื่องมืออะไรก็ไม่ต้องใช้ ผีมันจะหายตาบอดได้ยังไง

พระอาจารย์ : ผีท่านนั้น เขาไม่ได้ตาบอด ถ้าตาเขาบอด ฉันเองก็รักษาเขาไม่ได้...เอ! แต่ก็ไม่แน่ แม้ตาเขาจะบอด ฉันก็อาจรักษาได้ เออ...ฉันรักษาได้ ไม่ยากๆ

ฝรั่ง : นั่นไง...บอกวิธีไอมา ไออยากรู้ไว้เป็นเกร็ดความรู้ เรื่องอย่างนี้ ไอว่าโลกนี้ไม่มีใครรู้หรอก แค้ผีก็เจอยากแล้ว จะเป็นจริงเป็นเท็จ ไอก็อยากฟัง

พระอาจารย์ : โอเค จีบ...! อีตาผีคนนี้ ที่เขาบอกว่าเป็นหมอ และบอกว่าแกเป็นหมอรักษาพระพุทธเจ้าของ ฉัน ชื่อหมอชิวกันนะ มันไม่จริง

ฝรั่ง : ชำมลิตรู้ได้ไง...! ในเมื่อชำมลิตบอกไอเองว่า ผีพวกนี้โหกหกไม่เป็น นี่มันค่านกันเลยนะ เห็นไม้ เริ่มแย่งกันแล้ว ชำมลิตพูดอะไร ระวังนะ ไอจำทุกคำ โม่มาเมื่อไหร่ ไอสวนตุมเข้าให้แน่

พระอาจารย์ : มึงจะฟัง ริไม่ฟัง...!

ฝรั่ง : เอ้าฟังๆ ะ เบรคหน้อยก็ไม่ได้ พระซึ่งอน

พระอาจารย์ : ฎไม่เล่าแล้วว๊วย....!

ฝรั่ง : โอเค...โอจะเป็นเด็กดี ฟังอย่างเดียว จะไม่ทิ่มแทงใจใคร แม้ซำมลิตจะต่อแหลก้อนโตๆ ให้ไอแบก

พระอาจารย์ : แกนี่มันจริงๆ เลย...! ที่ฉันบอกว่า เป็นหมอซิวกไม่จริงนั้น เขาไม่ได้โกหก เพียงแต่เขามีความทรงจำมาอย่างนั้น

มันเป็นเรื่องยากที่คนเป็นๆ อย่างพวกเราจะไปเข้าใจ พวกเราตัดสินใจทำอะไรด้วยสมองคิด มีการตรึกตรองจากสัญญาความจำ ผ่านทางสมอง แต่ของพวกเขาไม่มีเครื่องมือ คือสมอง ฉะนั้นขบวนการต่างๆ ย่อมไม่เหมือนเรา พวกเราจะไปยึดเหยียดว่า เขาต้องอย่างนั้นต้องอย่างนี้ ตามที่เราคิดเห็นกัน มันจะผิดทั้งหมด พุดไปเท่าไรผิดเท่านั้น หากไม่เข้าไปรู้ไปเข้าใจสภาวะเดิมๆ แห่งจิต กับความเป็นจริงที่มันมี มันเป็นตามธรรมชาติ

อีตาหมอซิวกคนนี้ เป็นหมอยาโบราณ พวกหมอยาสมัยโบราณหรือสมัยนี้ก็ตามเหอะ หากเป็นประเภททำยาสมุนไพร และเป็นคนฝึกสมาธิจิต ย่อมนับถือหมอซิวกกันทั้งนั้น เขาเรียกว่า “ครู” ไม่ใช่ครู แบบสอนเลขคณิตอย่างแก นี่เขาเป็นหมอยา

คนพวกนี้แต่โบราณ ฝึกสมาธิมีกำลังทางจิต อาจเป็นพวกหมอผีด้วย รู้ตำรายาด้วย

ทีนี้ เมื่อจะปรุงยากี่ดี รักษาคนก่ดี ก็มักจะทำพิธีไหว้ครูบาอาจารย์ก่อนเสมอ นี่เป็นความเชื่อของคนแถบเอเชีย ถือว่าเป็นการบวงสรวง ให้เกียรติครูผู้สอน เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง เป็นการนอบน้อมตน ไม่นอกคอกครู อย่างนี้แกว่า ดีหรือเลว

ฝรั่ง : ตีๆ เห็นด้วย มันเป็นเรื่องที่สวยงามในประเพณีที่ไอเคยศึกษามา ความจริงเป็นเช่นนี้เอง เป็นการนอบน้อมต่อผู้มีพระคุณนี่เอง ตีๆ พระว่าต่อสิ

พระอาจารย์ : เมื่อทำจนเป็นปกติ ฉันทเองเคยบอกแกแล้วว่า จิตคนเรามีสภาพ “จำ” ทำอะไรบ่อยๆ มันก็จำอยู่อย่างนั้นจนเคยชิน

เมื่อตาหมอมืดนี้ตายไป มีสภาวะเป็น “ภวังควิญญาณ” แก่ก็จำของแกมอย่างนั้น แกเองไม่รู้หรือว่า ตัวแกเองจริงๆ แล้วเป็นใคร ไม่มีใครไปป้อนคำถามกับแกในหนหลัง ก่อนมาผ่านร่าง แกอาศัยร่างที่มีประสาทเลือดเนื้อ สัมผัสของผู้อื่น ที่ไม่ใช่ร่างเดิมของแก แต่ความทรงจำนั้นนะ เป็นของแก

แกจำได้แต่เพียงว่า แกเป็นหมอรักษาคคนให้หายได้ อย่างที่เคยเป็นในสมัยมีร่างเป็นมนุษย์

เมื่อมีคนถาม ความจำที่ดีที่สุด ที่จำจนชิน ก่อนปรุญาหรือทำการรักษาก็คือ ชื่อหมอซิวก คำว่าหมอซิวก เป็นหัวใจสำคัญแห่งการรักษา แกจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจ ฉันทไม่รู้ ฉันทรู้แต่เพียงว่า แกจำได้แต่ชื่อหมอซิวก ตัวแกจะเป็นหรือไม่เป็น แกไม่รู้หรือ รู้แต่ความทรงจำแห่งความเคยชินมีมาอย่างนั้นแต่ดั้งเดิม จำมายังไง ก็ตอบไปอย่างนั้น ไม่ได้โกหก

วิญญาณพวกนี้ มักจะไม่มีคนป้อนคำถาม เหตุเพราะความกลัวเกรงในอำนาจ หรือเพราะความศรัทธา เลื่อมใสมันมากล้น จนบดบังความเป็นจริงในสัญญาความจำที่พวกเขาเคยมี เมื่อมาแฝงร่าง ได้ผ่านสมองใหม่ ซึ่งไม่ใช่สมองเดิมของตัวเอง โปรแกรมแห่งความนึกคิด ก็มีความทรงจำตัวใหม่ สวมเข้าไปในความทรงจำเดิม ขณะที่แฝงร่าง

ที่นี่ เมื่อผู้คนที่ต่างทักต่างพูดกันว่า ปูอย่างนั้น ปูอย่างนี้ จิตของผีตัวเดิม ก็จะจำสัญญาใหม่ๆ ที่ใส่ลงไป และจะไปจำไว้ว่า ตัวเองเป็นไปอย่างทีคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นคนละลูกศิษย์พูด ยิ่งพูด ยิ่งสรรเสริญ ก็ยิ่งหลง ยิ่งจำอาศัยสมองใหม่ของคนอื่นที่แฝงร่างจดจำไว้ จะยิ่งหลงเข้าไปใหญ่

หากไม่มีผู้รู้ชี้แนะ วิญญาณพวกนี้ก็จะยิ่งหลงหนัก เพราะรับฟังแต่ด้านบวกอย่างเดียว ไม่มีด้านลบ ตัวเองก็จะมีความรู้สึกว่ายิ่งใหญ่ เป็นคนสำคัญ เป็นครูของตัวเองโดยไม่รู้ตัว ส่วนใหญ่ก็มาจากปากมนุษย์ พวกลูกศิษย์นั่นแหละ

บางพวก สมัยมีร่างเป็นมนุษย์ นับถือเทพเจ้าองค์ใด อาจจะเป็นเทพที่เป็นสัตว์ เทวดา หรือ พรหม เจ้าพ่อเจ้าแม่ นี่ หรือบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ ความทรงจำเหล่านั้น มาให้ผลเมื่อผ่านร่าง เมื่อพูดชื่อสิ่งที่ตัวเองจำ หรือกระทำจนเคยชิน เช่น การบวงสรวงหรือไหว้ครู เมื่อตัวเองกลับมา มีร่างผ่านมนุษย์รุ่นหลัง เขาก็เข้าใจว่า ตัวเขาเองเป็นบุคคลที่เขาจำ ที่เขาชื่นชอบ ที่เขาศรัทธา ยังมีลูกศิษย์ลูกหา นอบน้อม เชิดชูบูชา มันก็เลยยิ่งไปกันใหญ่

เพราะสมองเดิมๆ มันไม่มี มีแต่ความทรงจำ แต่พอดันมีสมองใหม่ของผู้คนที่แฝงร่าง ได้รับคำชม การสักการะบูชา เทิดทูนให้สูงลิ่ว เป็นข้อมูลใหม่ๆ ได้บรรจุเข้าไปในความทรงจำแห่งจิต ที่นี่ เจ้าแม่กวนอิมเอย เสด็จพ่อเอย หลวงพ่อเอย หลวงพ่อนี้ เอย เทพพื่อนี้ เทพพื่อนี้ สารพัดเทพ พระราชาองค์นั้น องค์นี้ เกิดเป็นสำนัก

ทรง เกิดขึ้นเป็นดอกเห็ด เพราะคนหลงมันมีมาก คนมีปัญญาหายาก เลยพากันทักทักนับถือผี ที่ยังมีความ โลก โกรธ หลง มีแต่ความอยาก โดยไม่รู้ตัว

มนุษย์เรายังง่อยอยู่มาก ฉันทจะไปเถียงก็ไม่ได้ จะไปชี้แนะก็ไม่ได้ มันเป็นเรื่องของความเชื่อในสิ่งที่พบ สิ่งที่เห็น และปักใจกันอยู่อย่างนั้น หาเหตุหาผลลึกลับๆ ไม่พบ พบเจอแต่เหตุและผลตื้นๆ เฉพาะหน้าที่ตาเห็น เลยพากัน ทักทักเอา ว่าเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนี้ แกพอจะเข้าใจไหม ว่าอิตาหมอซิวกผู้นี้ แกเองไม่ได้โกหก แม้ฉันทจะ บอกว่าแกต่อแหลก็เหอะ มันคนละความเห็นกัน ฉันทรู้ ฉันทเห็นสภาวะของจิตมาอย่างนี้

ด้วยอาการที่เป็นตัวฉันทในปัจจุบันนี้ ไม่ได้ไปรู้เห็นโดยการแผ่รังสีใคร หรือมีผีตัวไหนมาแผ่รังสีเพื่อให้เกิด ความรู้ เมื่อฉันทรู้มาอย่างนี้ ก็เล่าให้ฟังอย่างนี้ จะรู้ถูกหรือรู้ผิด ไม่เกี่ยวกับใคร ไม่ได้หวังให้ใครเชื่อ หรือไม่เชื่อ เพราะมันอาจจะเป็นการรู้มาผิดๆ จากที่ฉันทพบเห็นก็ได้

ฝรั่ง : ซ้ำมลิตพูด ไอพอจะเห็นภาพชัด มันเป็นไปได้ แต่มันลึกลับซับซ้อน ยากจะเข้าใจ ในเมื่อผีมีความทรง จำเช่นนี้ ซ้ำมลิตไปปรึกษาตาเขาได้ไง

พระอาจารย์ : เรื่องรักษาตาไม่ใช่เรื่องยาก ใครๆ ก็ทำได้ แต่จะพูดขยายให้ฟังอีกเรื่องหนึ่ง คือว่า วิญญาณ หรือผีพวกนี้ ถ้าหากมีผู้ตั้งคำถามสอปลึกลงไปถึงความเป็นมา และเป็นผู้ที่มีความฉลาดพอที่จะถาม และให้ เอาคำตอบของผีเหล่านั้นกลับมาเป็นคำถามให้เขาตอบ เขาจะค่อยๆ ทราบทันทีว่า แท้จริงแล้ว

ตัวเขาเป็นใคร มาจากไหน ตายเมื่อไหร่ มีความสามารถยังไง แล้วเขาจะแปลกใจว่า ทำไมตัวเขาจึงมาแผ่อยู่ ในร่างของมนุษย์ เพื่อทำอะไรตามที่เขาจำ สำคัญเราต้องถามให้เป็น เมื่อถามแล้วเขาตอบ เราต้องพยายาม เอาคำตอบนั้นกลับมาเป็นคำถามให้ได้

คราวนี้เขาจะเป็นผู้ที่ถามและตอบตัวเอง ตรงตามความทรงจำที่ตัวเองมี ไม่ผิดเพี้ยนและโกหก หากจำมาผิด เขาก็จะตอบแบบผิดๆ หากจำมาถูก เขาก็จะตอบแบบถูกๆ ตรงไปตรงมา เป็นภาษาใจที่ผ่านรูปร่างมนุษย์ พวกเขาจะมีความคิดและความทรงจำใหม่ ในขณะที่ผ่านร่าง เพราะพวกเขาไม่สมองของร่างที่ผ่านเป็น เครื่องคิด การถือตัว ถือตน เป็นนั่น เป็นนี่ ก็จะถอนออกไป เป็นความทรงจำเดิมๆ ที่เขาเคยเป็น ไม่ต้องสร้าง กรรมชั่วด้วยความหลงที่ถูกยึดเยียดด้วยความไม่รู้

ฝรั่ง : โอ้...เจ๋งๆ ซ้ำมลิตคิดได้ไง เอาคำตอบมาเป็นคำถาม ส่งเป็นคำถามก็จะรู้คำตอบที่ลึกลงไปในความทรง จำเดิมๆ วิธีนี้เข้าท่าสุดยอดเลย แล้วซ้ำมลิตเคยถามกลับแบบนี้กับพวกผีหรือเปล่า

พระอาจารย์ : ไม่เคย

ฝรั่ง : อ้าว...แล้วซำมลิตจะรู้ได้ไง ว่าใครจริงหรือไม่จริง ของจริงหรือของปลอม

พระอาจารย์ : ฉันทเจตตีพวกนี้มาเยอะ เจ้าพ่อ เจ้าแม่อะไรก็เยอะ เทพนั้น เทพนี้ ก็เจอมายเยอะ แต่มันเป็นเรื่องของเขา แกจะให้ฉันไปเสือกเรื่องของเขาได้ยังไง พวกเขาเป็นของเขาอยู่อย่างนั้น เขาเชื่อของเขาแน่นหนา ยากจะโยกคลอน และที่สำคัญ การจะพูดคุยกันได้ มันต้องเกิดศรัทธาจับมือซึ่งกันและกัน ยอมรับซึ่งกันและกัน เขาเป็นเจ้าแม่กวนอิม อยู่ดีๆ จู่ๆ ฉันทจะไปชี้แนะเขาว่า เอ็งมันเป็นคนชายหุมที่นับถือเจ้าแม่ มีหวังทั้งลูกศิษย์ ทั้งเจ้าแม่ ขยับบาทากระที่บฉันและคาสำนักเขาเท่านั้น

ฉันทจึงไม่เคยไปรื้อฟื้นอะไรพวกเขา ใครจะพอใจเป็นอะไรก็เรื่องของพวกเขา ไม่เกี่ยวกับฉันท แถมทุกคนที่มีร่างผ่าน ต่างก็มักจะนับถือฉันทเป็นเพื่อนสนิทที่ไว้ใจได้ แล้วแกจะให้ฉันไปทำลายความเข้าใจของพวกเขาได้อย่างไร พวกเขาไม่ได้ทำอะไรชั่วๆ อย่างคนเป็นๆ ทำ ชักกะหน่อๆ เพียงแต่หลงไป ให้คนเป็นๆ งมงายเท่านั้น คนงมงายมันมีมากล้นโลกทีเดียว แกจะไปจัดไหวรี จีบ

ฝรั่ง : โอ.เค โอเข้าใจ เรื่องของใคร ก็เรื่องของมัน แล้วซำมลิตรักษาตาหมอผีซิวกได้ยังไง

พระอาจารย์ : แกก็ทำได้ จีบ ถ้าเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับสภาวะจิต ฉันทเอง ฉันทรู้และเข้าใจในสภาวะที่พวกเขาเป็นกัน ว่านั่นมันเกิดจากความหลง ตาของหมอซิวกคนนี้ ไม่ได้บอด มันเป็นแค่เพียงความทรงจำในอาการที่กระทำจนเคยชินมาแต่ก่อนเก่า

คืออย่างนี้ สมัยก่อนตอนแกมีร่าง แกคงเป็นหมอยา เมื่อมีการรักษาหรือปรุ้งยา แกต้องนั่งหลับตาบริกรรมคาถา นึกถึงครูบาอาจารย์ เพื่อสร้างพลังแห่งจิต ให้เกิดความเข้มแข็ง ยาที่ใช้จึงจะมีอานุภาพ แกได้แม่งทุกโรค คนจะเป็นจะตาย โดนผี โดนอาคม เวทมนต์ อีตาคนนี้แกเป็นสารพัดหมอ และสมัยโบราณก็มักจะเป็นเช่นนั้น คนเดียวเก่งทุกอย่าง แบบซูปเปอร์แมน

แกจึงรักษาได้สารพัด เมื่อแกตายลง มาแฝงร่างรักษาคนอื่น ความทรงจำเก่าๆ มันก็มีอยู่เดิมๆ ที่จำได้อยู่คือหลับตาบริกรรมคาถา เพราะถ้าหากลืมตาบริกรรม มันจะไม่ขลัง รักษาไม่หาย พลังแห่งจิตไม่มี นี่เป็นอาการหลง และคิดปักใจว่าเป็นเช่นนี้

พอมาแฝงผ่านร่างใหม่ ใ้ความจำอาการเก่า มันกำเริบตามความเคยชิน แกจึงเป็นหมอซิวกตาบอด มองอะไรไม่เห็น เพราะแกลืมตาไม่เป็น ไม่มีใครไปบอกแก กระตุ้นแก เหมือนนางไพร วิญญาณที่สิงอยู่ในไม้ ขยับร่างกายไม่เป็น แต่อีตาหมอซิวก แกขยับตา ลืมตาขึ้นดูไม่เป็น มันลืมไปหมด มุ่งแต่รักษาอยู่อย่างเดียว

ฝรั่ง : แล้วซำมลิตทำยังไง ตาของแกจึงลืมขึ้นมาเห็นได้

พระอาจารย์ : คำพูดใด พูดให้แกเห็นความจริงซะก่อน โน้มน้าวให้แกอยากเห็นหน้าลูกๆ หลานๆ ที่แกเข้าใจว่ามาช่วยเหลือ เมื่อแกเกิดความเห็นดีด้วย และเชื่อว่า ฉันสามารถทำได้ แกก็เลยยอม ที่ยอมเพราะอาศัยกำลังแห่งศรัทธามันเกิด

เมื่อศรัทธามันเกิดและมีความเชื่อมั่นว่าฉันทำได้ ฉันก็แค่อธิษฐานจิต คิดแต่สิ่งดีๆ ที่ฉันเคยทำมา ขอให้ผลและกำลังแห่งความดีนั้น จงสำเร็จแก้อีตาทอมผู้นี้ ฉันทำแค่นี้แหละ คิดสิ่งดีๆ ส่งมอบให้แกเขา

ทำไมฉันจึงทำเช่นนั้น เพราะว่าความคิดมันเป็นพลังงาน มันเป็นคลื่น เป็นสสาร เมื่อฉันมีความปรารถนาดีส่งไป ตัวเขาเองก็อยู่ในสภาวะคลื่นเช่นกัน ซึ่งปกคลุมอยู่รอบๆ ร่างของมนุษย์ที่เข้าไปแฝง จะพูดว่าแฝงก็ไม่ได้ เพราะพลังงานสสารพวกนี้ เขารวมๆ กันอยู่ข้างๆ กายนั้นแหละ ไม่ได้เข้าไปอยู่ภายในร่างอย่างที่พวกเราเข้าใจ

เมื่อคลื่นพลังงานความปรารถนาดีของฉันพุ่งเข้าไปกระทบ จิตใจเขาก็จะเข้มข้น เหมือนใครดีกับแก แกก็รู้สึกยินดีกับเขาเช่นกัน ใจใหม่จับ อีตาทอมซิวก็เช่นกัน เมื่อแกได้รับคลื่นพลังงานแห่งความดี แกก็เลยนึกว่าได้ยาดีมารักษาตา เพราะฉันพูดเหตุแห่งการรักษาไว้ก่อนแล้ว

เมื่อแกกระทบคลื่นนี้เข้า แกก็เลยรู้สึกชื่นใจ มีความสว่างไสวแห่งจิต ฉันบอกให้แกค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา แกก็ค่อยๆ ลืม ค่อยเปิดเปลือกตาขึ้น ในที่สุดแกก็เห็น แต่อีตาทอมนี้ แกเห็นฉันเป็นพระสององค์ ฉันสงสัยว่าจิตแกคงมองผ่านลูกกะตาสองลูก เลยมองออกเป็นสองคน จิตมันไม่เข้าใจอย่างเราๆ ว่า คนเรามีลูกกะตาสาย ขวาด้านละลูก จิตมันใช้ลูกกะตาเป็นเครื่องมือในการมองเห็น ในการเรียนรู้ทางภาพ เป็นรูปทรงวัตถุสิ่งของตามสัญญาเดิมๆ ที่เคยจำมา นี่คือขบวนการของจิตอย่างย่อๆ

ที่นี่ ที่อีตาทอมซิวแกพูดว่า เมื่อตาแกมองเห็นแล้ว แกจะไปมีพลัง มีฤทธิ์ มีเดช รักษาคนได้อย่างไร ตรงนี้แหละที่ฉันบอกให้พวกเราทราบว่ามันเป็นความจริงจำ ไม่ได้เป็นความคิดเนื่องด้วยสมอง

เมื่อฉันบอกอีตาทอมซิวไปว่า เวลาจะรักษาก็ให้หลับตาและบริกรรมคาถาไปเหมือนๆ เดิมที่เคยเป็นสิ ไม่เห็นจะยาก

แกจึงได้ยิ้ม และเป็นรอยยิ้มครั้งแรกในรอบพันปีของแก และพยักหน้าบอกฉันว่า “เออจริงสินะ”...

เราฟังอย่างนี้ พวกเราอาจหัวเราะในความโง่ของแก แต่นั่นล่ะ เราหัวเราะและคิดว่าอีตาทอมซิวนี้โง่เท่าไร พวกเราเองนั่นแหละโง่ร้อยเท่าคุณทวดที่แกเป็น เพราะพวกเรามันไม่รู้จริง รู้แต่สิ่งปลอมๆ หลงแต่สิ่งปลอมๆ แล้วคิดว่าตัวเองฉลาด ฉันขอ “ขากุญ” หน่อยนะจ๊ะ เสลดมันติดคอ เวลาพูดถึงหมู่พวกฉลาดๆ แล้วเสลดมันเอ่อเต็มคอทุกที แกไม่หาย

พวกเราคิดอย่างโลกๆ เขาเป็นกัน แล้วมักจะไปยึดยึดด้านที่เห็น ด้านที่รู้ ไปทักทักยึดยึดความรู้อีกที่มีเข้าไปสู่อีกด้านหนึ่ง ซึ่งบอกว่ามีมติบ เข้าใจยาก ไม่มีแก่นสารอะไร ฉันทจะมาแบบนี้ ก็พูดให้ฟังแบบนี้ เรื่องเชื่อไม่เชื่อ ไม่ใช่หน้าที่ฉัน ฟังเอามั่นสั่นๆ ก็พอ

ฝรั่ง : โอเชื่อๆ ซ้ำมลิตอธิบายมีเหตุมีผลตรงตามหลักวิทยาศาสตร์ และเชิงจิตวิทยา ความเป็นไปมันไหลในทิศทางเดียวกัน โอได้ฟังได้ยินมาบ้างแล้ว แต่ไม่แน่ใจว่ามันจะเข้าใจง่ายๆ ไม่มีอะไรซับซ้อนมากมาย อย่างที่เคยเรียนรู้ โอฟังดูแล้วมันตรงๆ ง่ายๆ ทำไมซ้ำมลิตไม่เขียนเป็นหนังสือให้คนอื่นได้รู้บ้าง

พระอาจารย์ : ไม่มีใครเชื่อ ไม่มีตำราอ้างอิง หาหลักฐานไม่เจอ มีแต่พยานรู้ไม่ก็คน ซึ่งพยานแต่ละคนก็เป็นประเภทมมกาย เชื่ออะไรแปลกๆ ง่ายๆ อยู่แล้ว นี่แค่อธิบายเรื่องของหมอชิวก ฉันทยังเคยรักษาขาผีตี ที่เขาเรียกกันว่าเทวดา ซึ่งแกเป็นเทวดาขาและ สาเหตุของขาที่เละ ก็มาจากอุบัติเหตุตอนเป็นมนุษย์ เผชิญอุบัติเหตุรถชนกันตาย พอกลายเป็นผี ก็เป็นผีขาและ ฉันทก็เลยรักษาให้ แต่การรักษาแตกต่างจากหมอชิวกรายนั่น ซึ่ให้เห็นความเป็นมาแห่งความจริง แห่งสภาวะจิตด้านเหตุและผล วันหลังฉันทจะเล่าให้แกฟัง ส่วนอีกหลายๆ ราย มีฤาษีหัวสมิง ฤาษีตาไฟ เจ้าแม่กวนอิม พระพิฆเนศ เออ..มากเหมือนกัน จำไม่เคยได้ ฉันทเคยไปเป็นหมอรักษาอาการทางจิตของผี แกจะเรียกฉันทว่า หมอผี ก็ได้เนะเนี่ย

ที่จริงฉันทเป็นคนกลัวผี แต่ผีพวกนี้ฉันทไม่ค่อยกลัว ชอบเข้าไปลอง อยากรู้จริงไม่จริง ใ้ผีที่ฉันทกลัว มักจะเป็นผีที่จู่ๆ ก็เกิดปอดแตกขึ้นมาทางจิตคือๆ ผีอย่างนั้นนั่นแหละฉันทมักจะกลัว กลัวโดยไม่มีสาเหตุ กลัวขึ้นมาคือๆ อารมณ์อย่างนี้เกิดขึ้นมาเมื่อไหร่ ปวดเย็บแค้นไหนฉันทก็ยอมทน แม้ฉันทจะลุกขึ้นจันตั้งเป็นหนามทั้งตัว ฉันทก็ทนจนย่นเข้า ไม่ลุกออกไปไหนทั้งนั้น ฉันทกลัวผีตัวนี้แหละ อธิบายไม่ได้ว่าเป็นผีอะไร ฉันทเข้าใจเองว่า ผีตัวที่หลอกฉันทตัวนี้ คืออาการ “หลง” หลงคิดไปเอง ปอดฉันทก็เลยแตก ใ้อปอดแตกที่เกิดเป็นที่ๆ นี้แหละ “เป็นผีที่ฉันทกลัว”

ฝรั่ง : ขำจริงๆ คนอย่างซ้ำมลิตปอดแตกแล้วกลัวผี โอเองยังไม่กลัวเลย

พระอาจารย์ : แล้ววันนั้นที่ยายป่าแกขู่ ฟู ฟู ฟู เลื่อยบิตตัวไปมา แกขนลุกผวาทำไม

ฝรั่ง : อ้าว ก็จู่ๆ ทำอาการแบบนั้น มีดๆ เสียบๆ เป็นใครก็ตกใจกลัวทั้งนั้นแหละ

พระอาจารย์ : นั่นแหละ ปอดแตก ใ้อ้จิบ ถ้าอี่ป่านั่นกระโจนเข้าหาแก ฉันทรับรองมีรายการ “ฝรั่งน้ำบาน” จิบ นอกจากปอดแตกจะแตกแล้ว ตับแกมีหวังแลบออกมาข้างนอกด้วย!

ฝรั่ง : ???